

Sygn. akt II CK 394/05

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 2 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Tadeusz Żyznowski

Protokolant Anna Wasiak

w sprawie z powództwa "Ż." - Spółki Akcyjnej

przeciwko K.P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 2 lutego 2006 r.,

kasacji pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 lipca 2004 r., sygn. akt [...],

**oddala kasację i nie obciąża pozwanego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 14 lipca 2004 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P., m. in. w ten sposób, że utrzymał w mocy wekslowy nakaz zapłaty z dnia 13 stycznia 2003 r. co do kwoty głównej w wysokości 69400,96 zł z odsetkami. Sąd Apelacyjny uznał, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany nie kwestionował, iż weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, a co za tym idzie, utracił możliwość późniejszego powoływania się na tę okoliczność (art. 495 § 3 k.p.c.).

Kasacja pozwanego – oparta na obu podstawach z art. 393³ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 495 § 3 k.p.c., a także art. 522 w zw. z art. 519 § 2 pkt. 2 k.c., i zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podnoszone w ramach drugiej podstawy kasacyjnej należy uznać za nietrafne. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że kasacja przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, co oznacza, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych mogą być wyłącznie uchybienia popełnione w toku postępowania apelacyjnego. Tymczasem art. 495 § 3 k.p.c., którego naruszenie skarżący zarzucił, normuje postępowanie pierwszoinstancyjne, wywołane wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty i w postępowaniu odwoławczym zastosowanie może znaleźć tylko odpowiednie, przez przywołanie stosownych przepisów je regulujących, a takich przepisów skarżący w kasacji nie przytoczył. Nawet jednak gdyby uznać, że podstawa kasacyjna została sformułowana prawidłowo, i tak zarzut naruszenia art. 495 § 3 k.p.c. byłby nietrafny.

W sprawie strona powodowa do pozwu zawierającego żądanie zapłaty załączyła wypełniony weksel. W zarzutach od nakazu zapłaty skarżący nie kwestionował istnienia wiarygodności przysługującej stronie powodowej, podniósł jedynie, że nakaz został oparty na wekslu, który nigdy nie został przedstawiony do zapłaty, a ponadto, że weksel został wypełniony z naruszeniem wymagań prawa

wekslowego przez to, iż w jego treści zawarto klauzulę „weksel własny na zlecenie” (k. 21-27). W tym stanie rzeczy, wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Apelacyjny zasadnie uznał, że zarzuty subiektywne, tj. wynikające ze stosunku podstawowego łączącego skarżącego z wierzycielem, powinny być zgłoszone w momencie wniesienia zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty pod rygorem późniejszej ich utraty. Stanowisko to jest w pełni zgodne z przepisem art. 495 § 3 k.p.c.

Stosownie bowiem do art. 495 § 3 k.p.c. pozwany ma obowiązek zgłoszenia okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych w momencie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty. Termin ten nie ma wyłącznie waloru instrukcyjnego, jak to zakłada skarżący. Jego zaniechanie powoduje utratę możliwości powoływania się na nie zgłoszone w zarzutach okoliczności faktyczne i dowody. Oznacza to, że powód przedstawił dowód istnienia wierzytelności wekslowej, ponieważ weksel, jako papier wartościowy jest wyłącznym i wystarczającym dowodem istnienia inkorporowanej w nim wierzytelności; skarżący natomiast nie udowodnił, że wierzytelność ta powodowi nie przysługuje.

Co się zaś tyczy zarzutów naruszenia art. 522 w zw. z art. 519 § 2 pkt. 2 k.c., to dotyczą one stosunku podstawowego łączącego skarżącego z wierzycielem, wobec czego pozostają bez znaczenia dla oceny trafności przyjętej przez Sąd Apelacyjny materialnoprawnej podstawy dochodzonego w sprawie roszczenia.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.